

Bài của Lucy Stevenson Ewell
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hà Lan.

Marie mở chiếc hộp trang sức của mình ra để ngắm nhìn những viên đá xinh đẹp. Em ấy nâng niu lần lượt từng viên một trên tay. Viên màu đỏ, rồi đến viên màu xanh lá cây, rồi màu trắng trong suốt.

Bà nội gõ cửa phòng ngủ. “Sẵn sàng đi chưa?”
“Rồi ạ!” Marie cẩn thận đặt những viên đá vào lại chiếc hộp của mình.

Bà nội đưa Marie đến thư viện. Nhưng không chỉ để xem sách. Mà ở đó có một buổi triển lãm đá quý đặc biệt! Marie rất phấn khởi.

Khi xe buýt của họ đến thư viện, Marie và Bà Nội bước vào bên trong. Họ trông thấy hết bàn này đến bàn khác bày những viên đá đẹp đẽ. Một số viên trông thật rực rỡ và nhẵn bóng. Một vài viên khác có hình dạng rất thú vị.

“Nhìn viên này kìa!” Bà nội chỉ vào một viên pha lê lớn. Nó có những chiếc gai nhỏ màu xanh da trời phủ khắp.

Một cái bàn khác có rất nhiều đá tròn nhỏ. Marie ngắm nhìn tất cả các viên đá rực rỡ màu sắc. Cuối cùng là một viên đá màu tím, nhỏ xinh, rực rỡ và nhẵn bóng.

Viên Đá Màu Tím Rực Rỡ

Nếu em ấy nói sự thật, thì Cha có nổi giận với em ấy không?

Minh vẫn chưa có viên đá màu tím, Marie nghĩ. Nó sẽ là viên đá hoàn hảo cho bộ sưu tập của mình.

Marie liếc nhìn xung quanh. Bà Nội đang xem một bàn trưng bày khác. Không có ai khác ở gần đó cả. Và sẽ chẳng một ai nhớ đến viên đá nhỏ bé này, phải không?

Marie cầm viên đá lên và bỏ vào túi.

Đêm đó, Marie đi ngủ với viên đá màu tím nằm an toàn trong hộp trang sức của mình.

“Con đã sẵn sàng để nghe cha kể chuyện chưa?” Cha ngồi trên giường và mở tạp chí *Bạn Hữu* ra.

Marie cuộn tròn trong chăn và lắng nghe. Câu chuyện kể về một cậu bé đã hối cải sau khi đã đưa ra một lựa chọn sai.

Trong khi Cha đọc, Marie cảm thấy bụng mình quặn thắt. Em ấy lăn sang một bên, rồi lật gối lại. Nhưng em vẫn cảm thấy không thoải mái. Và em ấy không thể ngừng suy nghĩ về viên đá màu tím.

Cha đã đọc xong câu chuyện. “Con có ổn không?”

Marie không biết phải làm gì. Nếu em ấy nói với Cha, thì Cha có thể nổi giận.

Nhưng có lẽ Cha sẽ biết cách để giúp.

Marie chậm rãi bò ra khỏi giường và lấy viên đá màu tím ra khỏi chiếc hộp của mình. “Hôm nay, con đã lấy cái này từ thư viện ạ.” Nước mắt tuôn trào trên đôi mắt của Marie. “Cha rất tiếc.”

Cha ôm em ấy vào lòng. “Nói cho Cha biết sự thật luôn là một quyết định Đúng Đắn. Cha tự hào về con vì đã can đảm để thành thật.”

Bụng của Marie bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn. Cha không hề giận!

“Và bởi nhờ Chúa Giê Su, nên chúng ta có thể hối cải. Cũng giống như trong câu chuyện này,” Cha nói. “Tại sao chúng ta không mang viên đá đó trở lại thư viện nhỉ?”

Marie nhắm mắt lại. “Không! Họ sẽ nổi giận mất thôi.”

Cha đặt tay lên vai Marie. “Họ có thể sẽ hơi tức giận một chút. Nhưng Cha nghĩ rằng họ sẽ vui vì con đã trả lại viên đá. Và điều đó cũng sẽ khiến con cảm thấy vui hơn rất nhiều.”

Marie hít một hơi thật sâu và gật đầu. “Vâng ạ.” Marie lấy ra một tờ giấy và bắt đầu viết một lá thư. Em ấy viết: “Con xin lỗi vì đã lấy viên đá này.” “Ước gì con đã không làm điều đó. Con muốn sửa sai.”

Em ấy nhét lá thư vào phong bì. Rồi em cũng đặt viên đá nhỏ màu tím vào bên trong.

Cha nói: “Ngày mai chúng ta sẽ mang trả viên đá. Bây giờ con cảm thấy thế nào?”

Marie nói: “Tốt hơn rồi ạ. Chỉ còn có một điều nữa mà con cần phải làm.”

Marie quỳ xuống bên giường và cầu nguyện. Em ấy nói: “Con xin lỗi vì đã lấy viên đá đó. Con sẽ không bao giờ lấy trộm đồ nữa. Cảm ơn Ngài đã giúp con trở nên dũng cảm và thành thật.”

Khi trở lại giường, Marie cảm thấy thật bình an. Ngày mai em ấy sẽ sửa sai. Và em ấy biết Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su sẽ giúp đỡ mình. Nhờ có hai Ngài nên mọi việc sẽ ổn thỏa thôi. ●